

Sygn. akt IV Pa 28/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2013r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SSO Jacek Witkowski

Sędziowie: SO Jerzy Zalasinski (spr.)

SO Katarzyna Antoniak

Protokolant st.sekr.sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2013 r. w Siedlcach

na rozprawie sprawy z powództwa D. P.

przeciwko Centrum (...) Sp. z o.o. w W.

o odszkodowanie i inne

na skutek apelacji pozwanego Centrum (...) Sp. z o.o. w W.

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 15 marca 2013r. sygn. akt IV P 590/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I i oddala powództwo;

II. zobowiązuje powódkę D. P. do zwrotu pozwanemu Centrum (...) Sp. z o.o. w W. wypłaconej w ramach rygoru natychmiastowej wykonalności kwoty 1500 zł (jeden tysiąc pięćset);

III. zasądza od powódki D. P. na rzecz Centrum (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 225 zł (dwieście dwadzieścia pięć) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

Sygn. akt IV Pa 28/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 29 października 2012 r. powódka D. P. wniosła o zasądzenie od Centrum (...) Spółce z o. o. w W. na jej rzecz kwoty 4.500,00 złotych z ustawowymi odsetkami tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia oraz zasądzenia na jej rzecz kosztów procesu. W piśmie procesowym z dnia 21 grudnia 2012 r. strona powodowa rozszerzyła powództwo o żądanie na podstawie art. 92 § 1 pkt 1 kp zapłaty kwoty 1.022,22 zł brutto tytułem wynagrodzenia za okres od 4 września 2012 r. do 30 września 2012 r. oraz kwoty 151,44 zł za okres od 1 października 2012 r. do 4 października 2012 r.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 15 marca 2013r. Sąd Rejonowy Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. powództwo uwzględnił w części dotyczącej odszkodowania, a w pozostałej części oddalił.

Z ustaleń Sądu Rejonowego wynika, że D. P. była zatrudniona w Centrum (...) Sp. z o. o. w W. w okresie od 1 czerwca 2008 r., początkowo na podstawie umowy na okres próbny, a następnie od 1 września 2008 r. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku konsultanta telefonicznego, ostatnio z wynagrodzeniem miesięcznym 1.500,00 zł brutto. W okresie od 1 marca 2012 r. do 3 września 2012 r. D. P. była niezdolna do pracy, przy czym z dniem 29 sierpnia 2012 r. wyczerpała okres pobierania zasiłku chorobowego wynoszący 182 dni. Za okres 33 dni pomiędzy 1 marca 2012 r. a 2 kwietnia 2012 r. powódka otrzymała od pracodawcy wynagrodzenie na podstawie art. 92 § 1 pkt 1 kp.

W dniu 4 września 2012 r. powódka zgłosiła telefonicznie pracodawcy potrzebę skorzystania z urlopu „na żądanie”, jednak pracodawca nie uwzględnił jej wniosku bez podawania. Dowiedziawszy się o odmowie udzielenia urlopu na żądanie powódka udała się na wizytę do lekarza psychiatry, który wystawił jej zaświadczenie lekarskie o niezdolności do pracy na okres od 4 września 2012 r. do 2 października 2012 r., przedłużone następnie na dni 3-4 października 2012 r. Decyzją z dnia 30 sierpnia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił D. P. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, powołując się na orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 10 sierpnia 2012 r. ustalił, że nie jest ona niezdolna do pracy.

W dniu 5 października 2012 r. powódka stawiała się do pracy. Tego dnia nie wykonywała pracy, tylko otrzymała skierowanie do lekarza medycyny pracy na badanie kontrolne. Badanie zostało przeprowadzone również tego samego dnia. Lekarz medycyny pracy w sporządzonym zaświadczeniu stwierdził, iż D. P. jest niezdolna do pracy na stanowisku konsultanta telefonicznego z pracą przy. Powódka stawiała się następnie do pracy 8 października 2012 r. składając zaświadczenie od lekarza medycyny pracy i podpisując listę obecności za dzień 5 października 2012 r. Wobec braku wiadomości od pracodawcy o swojej sytuacji, D. P. stawiała się ponownie w pracy w dniu 12 października 2012 r. i złożyła wniosek o urlop wypoczynkowy na okres od tego dnia do końca miesiąca, który nie został uwzględniony.

W dniu 15 października 2012 r. pracodawca wysłał na adres powódki oświadczenie o rozwiązaniu z nią umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b kodeksu pracy, powołując się na to, że jest niezdolna do pracy wskutek choroby, wyczerpała okres pobierania wynagrodzenia i zasiłku chorobowego oraz nie otrzymała prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Powódka odebrała to pismo w dniu 17 października 2012 r.

W ocenie Sądu I instancji Powództwo D. P. okazało się uzasadnione w zakresie roszczenia o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia. W pozostałym zakresie jako bezzasadne podlegało oddaleniu.

Zdaniem Sądu pozwany pracodawca nie mógł rozwiązać z powódką umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia, bowiem powódka stawiała się do pracy po zakończeniu okresu niezdolności do pracy stwierdzonego zaświadczeniem lekarskim, które było przyczyną jej nieobecności.

Od wyroku tego apelację złożył pozwany pracodawca zaskarżając wyrok w części dotyczącej zasądzonego odszkodowania. Zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 167² kp w związku z art. 229§2 i 4 kp poprzez uznanie, że powódka rozpoczęła korzystanie z urlopu wypoczynkowego w dniu 04.09.2012r. pomimo, że urlop ten nie został jej udzielony, a także poprzez uznanie, że powódka była uprawniona do skorzystania z urlopu bez przeprowadzenia badań lekarskich, naruszenie przepisów prawa procesowego, mianowicie art.233 kpc i art. 328§2 kpc poprzez sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz nie wskazanie w uzasadnieniu wyroku z jakich przyczyn Sąd odmówił wiarygodności dowodom przedstawionym przez pozwaną. Podnosząc te zarzuty skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Jednocześnie wnosił o zobowiązanie powódki do zwrotu wypłaconej w ramach rygoru natychmiastowej wykonalności kwoty 1500 zł.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja okazała się uzasadniona. Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny, lecz wyciągnął błędne wnioski. Sąd Okręgowy podziela wykładnię Sądu Najwyższego zawartą w uzasadnieniu wyroku z dnia 11.02.2005r sygn. akt IPK 168/04 (OSNP 2005/18/282). Zgodnie z tą wykładnią w myśl art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. prawo pracodawcy do niezwłocznego rozwiązania umowy o pracę powstaje wówczas, gdy niezdolność do pracy wskutek choroby trwa dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku w warunkach określonych w tym przepisie. Wyczerpanie okresu zasiłkowego wyznacza zatem najwcześniejszy dopuszczalny termin złożenia przez pracodawcę oświadczenia woli o rozwiązaniu stosunku pracy bez wypowiedzenia, przy czym stosownie do art. 53 § 3 k.p. uprawnienie to ustaje, jeżeli pracownik stawia się do pracy w związku z ustaniem przyczyny nieobecności, to znaczy po odzyskaniu zdolności do pracy. Z brzmienia powołanych przepisów wypływa więc wniosek, że warunkiem rozwiązania stosunku pracy bez zachowania okresu wypowiedzenia bez winy pracownika jest upływ okresu ochronnego i utrzymująca się nadal niezdolność pracownika do pracy, przy czym uprawnienie pracodawcy do rozwiązania stosunku pracy w tym trybie trwa dopóty, dopóki pracownik nie stawia się do pracy w związku z ustaniem przyczyny nieobecności. Bez znaczenia jest wówczas, przez jak długi okres pracownik był nieobecny w pracy i ile czasu minęło od zakończenia związanego z tym okresu ochronnego. Należy przy tym zwrócić uwagę, iż w świetle art. 53 § 3 k.p., jeżeli przyczyną usprawiedliwionej nieobecności w pracy jest niezdolność do jej świadczenia wskutek choroby, to stawienie się pracownika do pracy tylko wtedy aktualizuje dla pracodawcy zakaz niezwłocznego rozwiązania stosunku pracy, gdy stawienie się to pozostaje w związku z odzyskaniem przez pracownika zdolności do pracy, czyli powrotem do zdrowia. Wspomniany zakaz nie znajduje zatem zastosowania, jeżeli pracownik pomimo tego, iż stawiał się do pracy, jest nadal do niej niezdolny wskutek choroby. W takim też kontekście należy interpretować powołany w uzasadnieniu kasacji przepis art. 229 § 2 k.p., zgodnie z którym pracownik, który był niezdolny do pracy przez okres dłuższy niż 30 dni podlega kontrolnym badaniom lekarskim w celu ustalenia zdolności do wykonywania pracy na dotychczasowym stanowisku. Przepis ten pozostaje w ścisłym związku z art. 229 § 4 k.p., w myśl którego pracodawca nie może dopuścić do pracy pracownika bez aktualnego orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku. Oznacza to, iż w razie ustania przyczyny nieobecności w pracy spowodowanej chorobą, obowiązkiem pracownika jest stawienie się do pracy oraz wykazanie zdolności do pracy w sposób określony w art. 229 § 4 k.p., np. poprzez poddanie się kontrolnym badaniom lekarskim, o których mowa w art. 229 § 2 k.p. Dopiero wówczas ustaje uprawnienie pracodawcy do rozwiązania stosunku pracy bez wypowiedzenia, choćby okres nieobecności pracownika w pracy wskutek choroby trwał dłużej niż okres przewidziany w art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1999 r., I PKN 415/99 - OSNAPiUS 2001 nr 10, poz. 342).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że powódka w dniu 04.09.2012r. nie odzyskała zdolności do pracy. Złożyła na ten dzień zaświadczenie lekarskie o niezdolności do pracy. Nie mogła zatem nabyć prawa do urlopu na żądanie. Nie poddała się również kontrolnym badaniom lekarskim. Podobnie nie odzyskała zdolności do pracy w dniu 05.10.2012r. Lekarz medycyny pracy stwierdził wówczas, że D. P. jest niezdolna do pracy na stanowisku konsultanta telefonicznego. Zatem rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 53 kp nie nosi cech nieprawidłowości.

Mając powyższe na uwadze i na mocy art. 386§1 kpc Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 kpc